

Ter inleiding

Deze week voor de zevende keer stelt Janine Vermeij een vraag aan ds Peter Hendrik over het toekomstbeeld: de Waterstaatskerk en het vormen van één gezamenlijke gemeente in de Waterstaatskerk.

Beste Peter,

Weet je wat me nu bezighoudt? De rol die wij als kerk spelen in de huidige maatschappij. Zo in de aanloop voor kerst, met dit gure, koude en soms stormachtige weer, sta ik even stil bij diegenen die niet hebben wat ze nodig hebben. Basisbehoeften die wij zo normaal vinden. Die dingen die maken dat wij ons geborgen voelen: een gezond lichaam, warme kleding, een huis, mensen die van ons houden. Ik voel me soms zo machteloos als ik hoor van mensen die op zoek zijn. Op zoek naar een (t)huis, op zoek naar eten, op zoek naar de juiste keuze, op zoek naar geborgenheid, op zoek naar liefde... Hoe kan ik ze helpen? En wat doen wij als kerk?

Vanmorgen las mevrouw Braam een lezing uit de Groeibijbel. Ik vroeg me toen af waarom we de Bijbel in steeds meer versies en op meerdere manieren vertalen, maar waarom er geen nieuwe verhalen in de Bijbel worden opgenomen. Er is door de eeuwen toch veel gebeurd waar we ook nu, of vooral nu, veel van kunnen leren. Misschien dat ik daarom zo geniet als je verwijst naar het beeldverhaal. Een nieuw verhaal, voor een nieuwe tijd. Ik heb er tijdens een van de gemeenteavonden een stukje uit gehoord. Graag zou ik het nog eens nalezen, maar waar kan ik het vinden?

Ik drink nog een lekker kopje thee, met mijn stoel bij de kachel, en wens je een hele fijne week toe.

Hartelijke groeten,

Janine Vermeij

Dag Janine,

Eigenlijk begin je precies bij waar we terecht willen komen: dat in en om de Waterstaatskerk herkenbaar zal worden wat we met elkaar geloven. Voor onszelf, voor mensen die er binnen komen, voor iedereen in de stad. Inderdaad, mooi zoals het beeldverhaal daarover schrijft (lees maar mee op www.pkn-hengelo.nl/ontmoeting/Ontmoeting_verbeeld.pdf). Alles zal erop gericht zijn dat mensen er vinden waar ze naar verlangen: warmte, geborgenheid, uitdaging en perspectief. In de kerkzaal, in de hal, in alle ruimtes. Liefst geen vergaderzalen daar, maar huiskamers waar het goed toeven is. Geen ruimtes waar je energie kwijtraakt, maar waar je energie opdoet.

Gisteravond kwam bij een van de Geloven op Schootgroepen het verhaal van Mozes bij de brandende braamstruik ter sprake. Een oerervaring in de Bijbel: energie, spirit, die nooit opdraakt. De Bijbel staat vol met zulke verhalen, en daar hebben we genoeg aan. Tenminste, als het lukt ze te vertalen naar onze eigen tijd. Als het ons lukt er oog voor te hebben dat er momenten kunnen zijn dat zulke verhalen voor onszelf werkelijkheid worden.

In de Waterstaatskerk kan ons geloof vleugels krijgen. Letterlijk, met in de kerkzaal een grote vleugel, naast het orgel. Letterlijk ook het gebouw zelf, met aan de overkant van de hal, die grote vleugel vol ruimtes, jarenlang de muziekschool. Twee vleugels, zo verschillend als ze zijn, hun naam kan je doen denken aan engelvleugels. Het besef dat je je op het ene moment beschermd mag weten eronder, en op het andere moment gedragen erop: engelvleugels van de Eeuwige, de Altijd Aanwezige. Aangewakkerd om engelvleugels te worden voor elkaar, voor iedereen in de stad. Omdat mensen daar zo naar kunnen verlangen.

Hartelijke groet, ds. Peter Hendriks

